

Γιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 23 Ἰανουαρίου 1894.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 7

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Γαῖς ἐπαρχίαις..... * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΓΓΛΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Α Ἰ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ Ἀμνερὶς ἐπεθύμει νὰ μείνη μόνη εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἐνθα διεπράχθη ἡ κρᾶτῆσις τοῦ Ραδαμῆς καὶ τῶν δύο αἰθιόπων. Ἔστη ἐπὶ μακρὸν ἐν ἡστάσει τὴν εἶδομεν πνιγυροὶ στόνοι ἐξήρχοντο ἐνίοτε τοῦ στήθους τῆς καὶ ψυχρὰ καὶ ἄφθονα δάκρυα κατέβρεχον τὰς χεῖράς τῆς δι' ὧν ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς. Ἡ ζηλοτυπία ἰδίως ἐν τῇ γυναικειᾷ καρδίᾳ ἀποκαθίσταται ἄσκεπτος, ἀλόγιστος, ἐνεργεῖ μετὰ σπουδῆς καὶ ἐκτελεῖ πᾶν ὅ,τι, ὄχι μόνον δὲν θέλει, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη. Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκχύσεως τῆς ὀργῆς, ὁ ζηλότυπος αἰσχύνεται σχεδὸν διὰ τὰ πεπραγμένα καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεώς του νὰ μετατραποῦν εἰς μῖσος διὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾷ πάντοτε, πολὺ δὲ μᾶλλον τότε. Ὁδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ράμφιος νὰ ὠτακουσθῆσιν παρὰ τῇ θύρᾳ τοῦ δωματίου, ἐν ἡ εὐρίσκετο ἡ Αἰδᾶ μετὰ τοῦ ἔραστοῦ καὶ τοῦ πατρός τῆς, τυφλὴ ὑπὸ ὀργῆς, ἀκούσασα τίνι τρόπῳ παρηγκωνίσθη ἀπέναντι τῆς αἰθιοπίδος, ἐγένετο ἀχαλίνωτος καὶ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τότε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς θνήσκοντας ὄχι μόνον τὴν ἀντεράστριάν τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν νέον, πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη δυστυχῶς τὸν ἔρωτά τῆς. Ἄλλ' οἱ λόγοι, οὗς τῇ ἀπηύθυνεν ὁ Ραδαμῆς ἐπλήρωσαν, ὡς προερέθη, τὴν καρδίαν τῆς· κατεπράυναν τὴν ὀργὴν τῆς, τὴν ἐσωφρόνησαν καὶ ὅτε ὁ νέος ἀπεμακρύνθη, ὅτε εὐρέθη μόνη, ἡ σκέψις

ἀνέλαθε τὴν τροχίαν τῆς καὶ κατενόησε πόσον ἀπερισκέπτως προσεφέρθη.

Ἐπεθύμει, βεβαίως, νὰ σώσῃ τὸν Ραδαμῆς, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ δὲν ἐσκέπτετο ὅμως οὕτω καὶ περὶ τῆς Αἰδᾶς. Ἡ γυνὴ δυσκόλως ἢ οὐδέποτε συγχωρεῖ ἄλλην γυναῖκα σφετερισθεῖσαν τὸν ἔρωτά τῆς. Δὲν ἐπεθύμει, εἶναι πέραν τοῦ πιθανοῦ, πλεόν τὸν θάνατόν τῆς, ἀλλὰ μάλιστα θὰ ἐνήργει τὴν ἀπελευθερώσιν τῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ γίνῃ οὐδέποτε κτῆμα τοῦ Ραδαμῆς, ἀλλὰ νὰ ζῆ μακρὰν αὐτοῦ.

Ἐδαπάνησεν ἀρκετὴν ὥραν ἐν τῇ μεταξῷ ἔρωτος καὶ ζηλοτυπίας πάλῃ. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσει, δὲν θὰ κατεκλίνετο δὲ ἔαν μὴ αἱ θεραπαινίδες αὐτῆς ἀνησυχῶσαι, ἤρχοντο πρὸς ἀναζήτησίν τῆς καὶ τὴν παρακαλέσωσι πρὸς τοῦτο. Μάτην ἐν τῷ ὕπνῳ ἐζήτησε τὴν ἀνάπαυσιν, λυπηρὰ ὄνειρα ἀδιαλείπτως τὴν ἀφύπνιζον· τῇ ἐφαίνετο ὅτι μεταξὺ τῶν σκιῶν βλέπει τὴν εἰκόνα τοῦ Ραδαμῆς καὶ τῆς Αἰδᾶς. Ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὰ προσκεφάλαια τῆς κλίνης, ἐν ἀποφύγῃ τὴν θέαν των, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, καὶ μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς τῇ ἐφαίνετο ὅτι διακρίνει αὐτάς μὲ ὕψωμένους βραχίονας, οἰνοὶ ἐσφενδοκίζουσας κατ' αὐτῆς ἀράς. Μόλις περὶ τὸ λυκαυγὲς ἢ Φαραωνίς μετὰ πολυῶδον καὶ ἀγωνιώδη νύκτα ἠδυνήθη ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον. Ἠγέρθη· εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπεχύθη νεκρικὴ ἰλαρότης· μάτην αἱ θεραπαινίδες τῆς δι' ἄσμάτων καὶ χορῶν προσεπάθουν νὰ τὴν διασκεδάσωσιν, αὐτὴ μάλιστα τὰς ἀπέπεμψε, διότι ἐζήτηε εἰσεῖτι νὰ μείνη μόνη. Ἡ Ἀμνερὶς, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλὴ, ὡσεὶ βεβυθισμένη εἰς τὸ χάος, σκέψεων, ἀκολούθως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Ὁ Ραδαμῆς, τὸ ἀγλαῖσμα τῆς αὐλῆς τοῦ πατρός μου, πρὸς τὸν ὅποιον προσεφέρθη ἡ χεῖρ μου, εὐρίσκεται ἤδη κεκλει-

σμένος εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, ἀναμένων τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου Δικαστηρίου τῶν Τριάκοντα ἐπιβαλλομένην ποινὴν τῶν προδοτῶν. Ὅποια μεταβολὴ ἐν βραχεῖ διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν!... Ὁ Ραδαμῆς προδότης;... Αὐτός, ὅστις ἐπολέμησεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ὑπὲρ τῆς ὁδοῆς τῆς πατρίδος, ὅστις ἐξέθετο τὴν ζωὴν τσακίς ὑπὲρ αὐτῆς;... καὶ ὅμως ἀπεπειράτο νὰ δραπετεύσῃ μὲ τὸν ἐχθρὸν βασιλέα καὶ τὴν Αἰδᾶ... ἤκουσα ἐγὼ αὐτὴ ὅταν τῆς ἀπεκάλυπτεν, ὅτι οἱ προμαχῶνες τῆς Ναπάτης μέχρις αὔριον θὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μας!... Ναί, εἶναι προδότης!... μὲ περιεφρόνησεν!... Ἄς ἀποθάνῃ!... ἀλλὰ τί λέγω; ὦ Θεοί!... τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ πάντοτε!... Τὸ βλέπω, ὁ ἔρωσ οὗτος εἶναι ἄπελπις, ἄφρον, μοὶ φθειρὴ τὴν ζωὴν καὶ ὅμως δὲν ἔχω ἀκούσας δυνάμεις νὰ τὸν ἀπομακρύνω! Δὲν δύναμαι, ὄχι!... Ἄν μὲ ἠγάπα, ἂν παροῖδιε πρὸς ἐμὲ τὴν καρδίαν του... θὰ τὸν ἐσωζον... Ὁ πατήρ μου θὰ μὲ ἐχάριζε τὴν ἐλευθερίαν του! ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! Ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν Αἰδᾶ!... Ἄς δοκιμάσω τούλάχιστον... εἶμαι ἐν καιρῷ... τὸ δικαστήριον δὲν θὰ συνεδριάσῃ εἰμὴ μετὰ τὰς ἑορτάς τοῦ Βουβάστου, ἄς δοκιμάσω λοιπόν. Θάρρος, δυστυχῆς Ἀμνερὶς!

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελεῖτο ἑορτὴ, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τελούμεναι πανηγύρεις ἦσαν αἱ παραδοξότεραι. Οἱ εὐσεβεῖς, καὶ ἦσαν πλείστοι, συνεσφωρεύοντο διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Βουβάστην, ἐν ἡ εὐρίσκετο ὁ μέγας τῆς Ἀρτέμιδος ναός.¹ καὶ ἐν ὅσῳ διήρκει ὁ πλοῦς γυναῖκες τινὲς ἔκρουον εἶδος τι κυμβάλων

1. Πέραν τῶν 700,000 λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ἦσαν οἱ προσερχόμενοι εἰς τὴν Βουβάστην.

2. Ὁ ναὸς οὗτος ἦτο περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ μεγαλοπρέπειαν.

συνουδευμένων υπό κεράτων, ἄλλαι δὲ ἦδον καὶ ἐχειροκρότου. Ὅτε προσήγγιζον εἰς χωρίον τι ἐπλησίαζον τὴν λέμβον, μέρος τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων γυναικῶν ἐξηκολούθουν τὴν μουσικὴν καὶ τὰ ἄσματα καὶ ἄλλαι διὰ φαύλων καὶ ἀσέμων λέξεων ἐχλεύαζον τοὺς διαβάτας καὶ ὕψουν τὰ φορέματά των¹. Ἡ αὐτὴ ὑποδοχὴ τοῖς ἐγένετο παρ' ἅπασι τοῖς μέχρι Βουδάστης χωρίοις, ἐνοῖς ἐθύοντο ἱκανὸς ἀριθμὸς θυμάτων πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ κατηναλίσκετο ἀρκετὴ ποσότης ζύθου² καὶ οἴνου.

Τὸ πλῆθος ἐξετέλει τόσῳ ἀναιδῆ ἀτοπήματα, ὥστε οἱ ἱστορικοὶ οὐδέποτε ἐπεχείρισαν νὰ περιγράψωσιν αὐτὰ καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερεῖς ἀφηγήσεις.³

Ἐπειδὴ ἐπραγματεύθημεν περὶ τῆς πανηγύρεως τῆς Ἀρτέμιδος, πεπεισμεθα ὅτι δὲν θέλουσι δυσαρεστηθεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἂν σκιαγραφήσωμεν καὶ τὰς ἄλλας κυριωτέρας αἰγυπτιακὰς ἐορτὰς περιοριζόμενοι εἰς τὸ ἱστορικὸν μόνον μέρος· εἰς τὴν πανηγύριν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰσίδου ἐν Βουσιριδί ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναμιξ ἑτύπτοντο μεταξὺ των καὶ ἀκολούθως ἐπορεύοντο ὀλοφυρόμενοι εἰς τὸ θυσιαστήριον. Εἰς τὴν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σαῖς ἐγένετο ἐν ὀρισμένη νυκτὶ ζωηροτάτη φωταψία, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη ἡμέρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐλέγετο καὶ ἡμέρα τῶν καιομένων λαμπάδων. Εἰς τὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου ἐν Ἡλιουπόλει καὶ τῆς Λητοῦς ἐν Βούτῳ ἤρκοῦντο μόνον εἰς τὴν θυσίαν πολλῶν θυμάτων, εἰς δὲ τὴν πρὸς τιμὴν τῆς Μάρθης ἐν Πασρέμη, ἐκτὸς τῶν αὐτῶν πομπῶν, θυσιῶν, ἀταξιῶν καὶ ἀναιδιῶν τῶν ἄλλων πανηγύρεων ἐλάμβανε χώραν καὶ ἄλλο εἶδος λατρείας ἀνηκούσια εἰς τὸν θεόν του πολέμου. Τὴν προτεραιότητα τῆς ἐορτῆς ἀφῆρτο ὁ θεὸς ἐκ τοῦ ἐπιχρύσου ναῖδίου ἐν ᾧ εὐρίσκετο καὶ ἐτίθετο ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Τὴν ἐπαύριον ἐπὶ παρουσίᾳ χιλίων καὶ ἐπέκεινα ἐνόπλων ἐλθόντων εἰς Ραμπρέμι διὰ νὰ προσευχηθῶσιν οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς ἕθετον τὸ ἄγαλμα ἐπὶ μικρᾶς τετρατρόχου ἀμάξης καὶ μετεκόμιζον εἰς τὸν ναόν, ἐκεῖνοι, οἵτινες εὐρίσκοντο εἰς τὸ προπύλαιον διεφιλονέικουν αὐτοῖς τὴν εἴσοδον, ἀλλ' οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν ἀμαξάν ἦσαν διατεθειμένοι ὅπως ἐκπληρώσωσιν ἂς ἔδωσαν ὑποσχέσεις εἰς τὸν φιλοπόλεμον ἐκείνον θεόν, ἐμάχοντο ὑπὲρ αὐτοῦ ραβδίζοντας τοὺς φύλακας τῆς εἰσόδου, οὕτως ὥστε ἐν μέσῳ καταπληκτικοῦ κατακλυσμοῦ ραβδισμῶν εἰσῆρχετο ὁ Μάρθης νικητῆς ἐν τῷ ναῷ ἔνθα ἐτίθετο εἰς τὴν πρῶτην αὐτοῦ θυσίαν.

Ἦδη κλείομεν τὴν παρέκδοσιν καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν διήγησίν μας.

*

*

Ὁ Ραδαμῆς ἐκάθητο κατηφῆς ἐπὶ τινος λίθου εἰς τὴν μεγαλειότεραν τῶν Θεῶν φυλακὴν. Εἶχεν ὥχρον τὸ πρόσωπον καὶ ἦν λίαν συγκεκινημένος. Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον τὸν ἐκ τοῦ δικαστηρίου τῶν Τριάκοντα περιμενόμενον. Οὐδέποτε τὸν ἐφοβήθη,

πολύ μᾶλλον ἤδη, ὅτε οὐδὲν σημεῖον ἀναδρίας θὰ εἰδείκνυε. Τὸ μεγαλιότερον τῶν μαρτυριῶν του ἦτο, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν τύχην τῆς Αἰδᾶς καὶ τοῦ πατρὸς της. Αἱ ὀλίγαι τῆς εὐδαιμονίας του ἡμέραι παρίσταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡσεὶ ἐπιβάσανος ἀνάμνησις, ἥτις διὰ τερπνῶν τοῦ παρελθόντος εἰκόνων τῶ ἐπιηύξανε τὴν παρούσαν δυστυχίαν.

Διὰ τὸν τρέφοντα ἐν τῇ ψυχῇ ἀγνὸν ἔρωτα, ἡ φυλακὴ εἶναι ἡ σκληροτέρα τῶν βασάνων. Συγκεκινημένος ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀπαρβαδίστου ἐνεργείας καὶ ἠναγκασμένος εἰς ἐντάφιον σιγὴν, θέλει, ἀλλὰ δὲν δύναται, σκέπτεται, ἀλλὰ δὲν ἐνεργεῖ καὶ εἶναι ἀνωφελὲς τὸ θέλειν, ἐπιθυμεῖν καὶ ἐλπίζειν· αἱ θελήσεις, αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἐλπίδες του ἐξαρθρῶνται ἐξ ἄλλων.

Ὁ Ραδαμῆς διέκοψε τὰς σκέψεις του, διότι ἤκουσε κρότον ἐπὶ τῆς θύρας, ἧς οἱ ἦλοι εἶχον ἀφαιρεθῆ¹. Ἐντὸς ὀλίγου εἰσῆρχετο ἡ Ἀμνερὶς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ φυλάκων, οὓς διέταξε νὰ μείνωσιν ἐκτός.

Ὁ Αἰγύπτιος εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Φαραωνίδου δυσηρεστήθη. Ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς ἐκείνης τῶ καθίστα μᾶλλον ζωηρὰν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δυστυχίαν.

Ἡ Ἀμνερὶς ἔμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν ἀμηχανίᾳ, εἶτα ἐνηθάρρυνθη :

—Ραδαμῆς, τῷ εἶπε, δύναμαι νὰ σὲ σώσω καὶ ἔρχομαι ἐνώπιόν σου ἄγγελος ζωῆς καὶ συγγνώμης. Μίαν μόνην λέξιν νὰ εἴπητε πρὸς ὑπεράσπισίν σου ἐκ τῆς τρομερᾶς κατηγορίας, ἥτις βαρύνει τὴν κεφαλὴν σου καὶ ἡ χάρις δι' ἐμοῦ θὰ σοῦ ἀποδοθῆ.

—Οἱ Τριάκοντα ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀκούσωσι προφερομένην ἐκ τοῦ στόματός μου. Δὲν κηρύσσομαι ἐνοχος οὔτε ἐνώπιον τῶν θεῶν, οὔτε ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀπερίσκεπτον χεῖλόσ μου προέφερον, εἶναι ἀληθές, τὸ τρομερὸν μυστικόν, ἀλλ' ἀγνός ἔμεινε πάντοτε ὁ νοῦς καὶ ἡ τιμὴ μου.

—Ἀθωώθητε καὶ σώσατε ἑαυτόν, Ραδαμῆς· σὰς παρακαλῶ, πράξατέ το, ἂν οὐχὶ δι' ἄλλο, τούλάχιστον διὰ τὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔχετε πρὸς τὸν πατέρα μου... πρὸς ἐμέ !...

—Δὲν θὰ φανῶ ποτὲ ἀνανδρός.

—⊕ ἀποθάνητε.

—Δὲν με ἐνδιαφέρει. Τὴν ζωὴν ἀπὸ τοῦδε μισῶ... Δι' ἐμέ ἀπεξηράνθη ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς· ἀπέδρα ἐκ τῆς καρδίας μου πᾶσα ἐλπίς καὶ δὲν μοὶ μένει παρὰ ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ.

—Ὁ θάνατος ! Ραδαμῆς, μὴ προφέρετε τοιαύτην λέξιν. Θὰ ζήσητε καὶ θὰ ζήσητε μετ' ἐρωτα τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐμοῦ... Ἐδοκίμασα ἤδη πόσον τρομεραὶ εἶναι αἱ ἀγωνίαι τοῦ θανάτου... Καὶ πολλὰς ὑπέστην !... Δι' ὑμᾶς, Ραδαμῆς, ἡγρῦπνησα ὀλοκλήρους νύκτας κλαίουσα· πατρίδα, θρόνον, ζωὴν, τὸ πᾶν θὰ ἐδίδοι ἀντὶ ἐνὸς βλέμματός σου, ἀντὶ ἐνὸς ἐρωτικοῦ στεναγμοῦ.

—Καὶ ἐγὼ διὰ τὴν Αἰδᾶν ἐπρόδωσα καὶ πατρίδα καὶ τιμὴν !...

—Δι' ἐκείνην ! δὲν δύνασθε ν' ἀγαπή-

σητε τὴν γυναῖκα ἐκείνην ! Ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἥτις πρώτη σὰς ἐγνώρισα· καὶ ὡς σύ, εἶμαι αἰγυπτία... Ἀγνοεῖτε πόσον ἡ καρδία μου σὰς ἀγαπᾷ, πόσον εἶναι τεθλιμμένη ;

—Θέλεις νὰ ζήσω, ἀφοῦ ἡ ἀτιμία με περιμένει ; Μὲ κατέστησας δυστυχῆ, μοὶ ἀφῆρεςας τὴν Αἰδᾶν, τὸ πᾶν... ἴσως θὰ τὴν ἐφόνευσας καὶ τώρα μοὶ προσφέρεις ζωὴν καὶ ἔρωτα !... Ὅχι, ἄφες με, Ἀμνερὶς· μὴ μοὶ ἀπόκαθίστας μᾶλλον πικρὰς τὰς τελευταίας τοῦ βίου μου στιγμὰς.

—Ἡ Αἰδᾶ ζῆ, ὡς καὶ ὁ πατήρ της. Μία λέξις σου καὶ θὰ σωθῆς καὶ σύ καὶ ἐκείνη.

—Ποίαν λέξιν μοὶ ζητεῖς ;

—Ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ζητήσης νὰ ἴδῃς τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ ὅτι θὰ τὴν ἀποφύγῃς διὰ παντός.

—Δὲν δύναμαι, οὔτε ὀφείλω νὰ σοὶ δώσω τοιαύτην ὑπόσχεσιν.

—Παραίτησον αὐτήν, Ραδαμῆς... βλέπεις, σὲ παρακαλῶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐὰν τὸ θέλῃς ἰδοῦ με πρὸ τῶν ποδῶν σου, παρακαλοῦσα ὡς ταπεινὴ αἰχμάλωτος. Πολὺ ὑποφέρω !... τὸ πρόσωπόν μου σοὶ δεικνύει πόσον ἡ ψυχὴ μου ἐτρώθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἀλγηδόνας. Σὲ παρακαλῶ ! παραίτησον, Ραδαμῆς, αὐτήν.

Καὶ ἡ Ἀμνερὶς ταῦτα λέγουσα, εἶχε τὴν φωνὴν συγκεκινημένην καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

Παρατεταμένη σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ εἰρατῇ. Ὁ Ραδαμῆς ἠσθάνθη οἶκτον διὰ τὴν Ἀμνερίδα, ἧς τὸ πρόσωπον ὠχρότης θανάτου περιέβαλλε καὶ τὰ δάκρυα τῆ ἐπιηύξανον τὴν λύπην. Ἐπεχειρεῖ νὰ τῇ εἴπη παραμυθητικὰς λέξεις, ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς Αἰδᾶς, πάντοτε παρούσα ἐν τῇ μνήμῃ του, τῶ ὑπενθύμιζεν ὅτι καὶ τὸ παραμικρὸν ἀβρότητας αἰσθημα πρὸς τὴν ἀντεράστριάν της πολὺ θὰ τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ· θὰ ἦτο ἱεροσυλία.

—Μίαν ἔτι φοράν, Ραδαμῆς, εἶπεν ἡ Ἀμνερὶς διακόπτουσα τὴν σιωπὴν, παραίτησον τὴν αἰθιοπίδα καὶ θὰ σωθῆ μετ' ἐν τῷ πατέρα της.

—Μάταιαι αἱ παρακλήσεις σου. Δὲν θὰ καταπατήσω ποτὲ τὸν ἱερὸν λόγον, τὸν ὀνομαζόμενον πρὸς αὐτὴν ὤμωσα. Ἡ Αἰδᾶ μετὰ θάρρους θ' ἀντιμετωπίσῃ πᾶν μαρτύριον.

—Λοιπὸν θέλεις ν' ἀποθάνῃς, Ραδαμῆς ;

—Ναί, καὶ ν' ἀποθάνω δι' αὐτήν !

—Δὲν φοβεῖσαι οὐδὲ τὴν δικαιοσύνην τῶν θεῶν ;

—Ἡ πλάστιγξ αὐτῶν δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ καταδικάσῃ ἀγνὸν ἔρωτα διὰ θυσίας καὶ μαρτυρίου ἐξαγιασθέντα !

Ἡ Ἀμνερὶς τραβήσασα ἐκ τῆς σταθερᾶς ταύτης ἀποφάσεως ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν ζηλοτυπίαν, καὶ :

—Δυστυχῆ ! ἀνέκραξε, τώρα οὐδεὶς δύναται νὰ σὲ σώσῃ ἐκ τῆς ὀλεθρίας τύχης ἥτις σὲ περιμένει !... Ὁ θάνατός σου θὰ εἶναι τρομερός. Ἡθέλησας νὰ μετατρέψῃς εἰς ὀργὴν αἰσθημα ἀκατάβλητον ἀφιερωμένον εἰς σέ... ἀλλὰ θὰ δοκιμάσης πόσον τὸ αἰσθημα βαρύνει τὸ στήθος τῆς γυναικός ! Ὁ θεός, μάρτυς τῶν δακρῶν μου,

1. Ὅρα Ἡρόδοτον.

2. Λέγεται ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι πρῶτοι μετεχειρίσθησαν τὸν ζύθον.

3. Ἡρόδοτος καὶ Διόδωρος.

1. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔκλειον τὰς θύρας δι' ἧλων τόσῳ περιπλοκῶν, ὥστε ἐκεῖνος μόνον, ὅστις ἐγνώριζε τὸ ἀπόκρυφον, ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ.

καὶ τῶν στεναγμῶν μου, θὰ μὲ ἐκδικήσῃ!

— Δὲν φοβοῦμαι πλέον τὴν ἀνθρώπινον ὀργὴν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς θεοὺς, θὰ ἴναι εὐνοϊκοὶ πρὸς ἡμᾶς, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι δι' ἐμὲ ὑπέρτατον ἀγαθόν, διότι ἐπέ-
πρωτο νὰ τὸν λάβω διὰ τὴν 'Αἰδᾶν' πόσον γλυκὺ θὰ ἴναι ὅταν τὴν ὑστάτην ἐκφέρων πνοὴν θὰ ψιθυρίσωσι τὰ χεῖλη μου τὸ ὄνομα ἐκείνης.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνεκάθησεν ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν προέφερε πλέον λέξιν. Ἡ 'Αμνερὶς ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν ὅτε μὲν δι' ἐρωτικῶν φράσεων, ὅτε δὲ δι' ἀπειλῶν, ἀλλ' εἰς μάτην! ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ τῆς εἰρκτῆς μὲ καρδίαν σπαρασσομένην ὑπὸ τῶν τρομεροτέρων βασάνων.

ζ'

Αἱ πανηγύρεις τοῦ Βουβάστου εἶχον τελειώσει καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Τριάκοντα δὲν ἐβράδυνε νὰ συναθροισθῇ. Συνέκειτο ἐκ τῶν τριῶν ἐνδοξοτέρων ἱερέων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ράμφιος.

Ὁ Ραδαμέσ περιστοιχοῦμενος ὑπὸ στρατιωτῶν ὠδηγήθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Ἐβιάδιζε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἄνευ ἀλαζονίας, ἴδιον τῶν μεγάλων ψυχῶν, ἀλλὰ μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ μὲ ἀνυψωμένην ὄφρυν.

Οἱ ἱερεῖς, ἐπικλασάμενοι τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν ἵνα ἡ δικαιοσύνη φωτίσῃ τὸ πνεῦμά των καὶ ὁ νόμος ἐφαρμοσθῇ ἐν πλήρει δικαιοσύνῃ, ἐκάθησαν εἰς τὰ ἐδώλιά των. Ὁ Ράμφιος τότε προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πρό αὐτοῦ ὑπόδικου καὶ

— Ραδαμέσ, τῷ εἶπε μὲ ὕψος ἐπιτακτικόν, γνωρίζεις πόσον τρομερὰ εἶναι ἡ ἀποδιδόμενη σοι πράξις... Ἀπεκάλυψας εἰς τὸν ζέον τὰ μυστήρια τῆς πατρίδος καὶ ἐζήτησας νὰ φύγῃς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου... Δύνασαι νὰ ὑπεραπισθῆς... Ἡμεῖθα δικασταὶ εὐθύδιοι καὶ εὐμενεῖς, ὑπερασπίθητι ἑαυτὸν μὲ λέξεις ἀτιμίας δύνανται νὰ ἐξαλειψῶσι τὴν κατηγορίαν τῆς ἐσχάτης προδοσίας.

— Ράμφιος, οὐδεμία φωνὴ ὑπερασπίσεως θὰ ἐξέλιθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, καθότι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπεκάλυψας εἰς τὸν αἰθίοπα βασιλέα ὅτι τὰ πεδία τῆς Ναπάτης θὰ καταληφθῶσιν ἐκ τῶν ἡμετέρων μέχρις αὔριον; ... Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη θὰ ἐπέφερε βλάβην εἰς τὴν πατρίδα.

— Ἐὰν ἡ λέξις ἦτο ἀσύνετος, ἡ καρδία μου δὲν ἔλειψε οὐδὲ στιγμὴν νὰ τρέφῃ τὰ καθήκοντα ἐκεῖνα ἅτινα ὀφείλω ὡς πᾶς πολίτης εἰς τὴν πατρίδα... Δὲν θὰ ἐπέτρεπον ποτὲ διὰ τῆς προδοσίας καὶ ἀπροόπτου προσβολῆς νὰ ἐισβάλωσι κατὰ τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων εἶμαι ἑραστῆς τοῦ τακτικῶν πολέμου, οὐχὶ τοῦ ἀτάκτου... Τοῦτο ἀπέδειξαν καθαρῶς ὅταν ὠδήγησα τὸν στρατὸν κατὰ τῶν Αἰγυπτίων.

— Ὁμολογεῖς, Ραδαμέσ, ὅτι ὑπῆρξας ἀσύνετος. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς πόσον ἰσχυρὴ ἡ ἀσυνεσία τοῦ ἀρχηγοῦ ἐν ὄρα πολέμου εἶναι ἀμάρτημα τὸ ὁποῖον καλύπτει πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν αὐτοῦ, καθότι ὁ ἐχθρὸς, ὅστις τοιαύτας περιμένει περιστάσεις, τὰς μεταχει-

ρίζεται πρὸς ὄφελός του. Πῶς ἠδύνασο νὰ ἐμποδίσῃς τὸν βασιλέα Ἄμὸν-Ἀσσαρ νὰ κινήσῃ τὰ στρατεύματά του κρυφίως καὶ ἰσχυρῶς προχωρῶν διὰ τῶν πεδίων τῆς Ναπάτης νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν ἀδελφῶν σου; ... Ἀπάντησον! ...

Ὁ Ραδαμέσ δὲν ἀπήντησεν, ὁ Ράμφιος περιέμενε ὀλίγον καὶ ἐπανέλαβε:

— Ἀπάντησον καὶ ὑπερασπίσθητι.

— Δὲν θὰ ἀπαντήσω ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθην νὰ προδῶ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἐὰν καὶ μετὰ τοῦτο μὲ κηρύξετε ἔνοχον καταδικάσατέ με, θέλω ὑποκύβει εἰς τὴν ἀπόφασίν σας.

— Δὲν θέλεις νὰ ὑπερασπισθῆς;

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ἄλλας λέξεις, ἡ ἀνθρώπινος δικαιοσύνη ἄς πράξῃ τὸ καθήκον τῆς. Οἱ θεοὶ μόνον θὰ δυνήθωσι νὰ κρίνωσιν ἂν δικαίως καταδικάσθην.

Ἐνῶ ὁ Ραδαμέσ εὐρίσκειτο ὑπὸ ἐξέτασιν, ἡ Ἀμνερὶς ἴστατο παρὰ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου βεβουλισμένη εἰς τρομερὰν ἀγωνίαν. Ἐπανελάμβανε τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς καρδίας τῆς, εἶδετο τοῖς θεοῖς ὅπως ἡ ἀπόφασιν τῶν Τριάκοντα ἐκδοθῆ ὑπὲρ τοῦ νέου ἢν αὕτη ἡ ἴδια εἶχε ρίψει εἰς τὰς χεῖράς των, κατηράτο τὴν ἀσύνετον ζηλοτυπίαν τῆς, ἥτις διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ραδαμέσ θὰ ἐβύθιζε τὴν καρδίαν τῆς εἰς αἰώνιον πένθος.

— Θεοὶ, ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὴν ἡ τάλαινα Ἀμνερὶς, λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ! Εἶναι ἄθῶος, σώσατέ τον... Ἐστὲ πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκοὶ τρομερὰ, ἀπελλίπεις εἶναι ἡ θλίψις ἥτις μὲ καταλαμβάνει ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου του.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Ραδαμέσ. Οἱ δικασταὶ συνεσκέπτοντο ἵνα ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν τὴν μέλλουσαν νὰ ἀθώσῃ ἢ καταδικάσῃ τὸν ὑπόδικον. Ὁ Ραδαμέσ ἀτάραχος περιέμενε τὴν ἀπόφασιν, ὄχι ὅμως καὶ ἡ Ἀμνερὶς ἥτις, ἐνοήσασα ὅτι ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή διὰ τὸν ὑπόδικον, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ καὶ, ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἀδιαφοροῦσα διὰ τοὺς φύλακας εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπορεύετο νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ράμφιος.

Καρδία ἐρῶσα οὐδέποτε ἀπεκατέστησε νεάνιδα εὐγλωττοτέραν ὅπως σώσῃ ἑραστὴν, θυγάτηρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἱερατικῆς φυλῆς, ἠθικῶς παντοδύναμου εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀποφασίσει νὰ ἰκετεύσῃ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἢν πρὸς αὐτὴν ἔτρεφον. Αἱ παρακλήσεις τῆς περιεστρέφοντο ὅπως συγκινήσῃ τὰς καρδίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα ἢ θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀντιπέσῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς· εἶδομεν ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἦτο τὸ πᾶν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πρᾶξις τοῦ βίου, πρὸς ἣν νὰ μὴ εἰσεχώρῃ ἡ θρησκεία. Ἀρκεῖ ἐνταῦθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐὰν εἰς ἡμᾶς φαίνονται πολλὰ τὰ ἐπτά θανάσιμα ἀμαρτήματα, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ὄχι ὀλιγώτερον τῶν τεσσαράκοντα δύο! Ἡ Ἀμνερὶς κατῴρωσε σχεδὸν νὰ μὴ ἀλλάξῃ τὴν καρδίαν τῶν ἱερέων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ράμφιος, ὅταν εἰς ἐξ αὐτῶν εἰσῆλθε δρομαίως

εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν εἶπε:

— Εἶμαι ἄγγελος, ὦ Ράμφιος, μεγάλου πένθους διὰ τὴν Αἴγυπτον· ὁ θεὸς Ἄπις ἀπέθανεν!

Ὁ Ράμφιος καὶ οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἠγέρθησαν ἐντρομοὶ καὶ:

— Ἀπέθανεν ὁ Ἄπις! ἐκ συμφώνου ἀνέκραξαν, μεγάλη ἡ δυστυχία διὰ τὴν πατρίδα μας!

— Τοῦτο εἶναι, εἶπεν ὁ Ράμφιος, ἴδιον γνώρισμα, ὅτι οἱ θεοὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἄπιος ἐκ τοῦ θρόνου τῆς αἰωνιότητος, θέλουσι νὰ δεῖξωσιν ὅτι αὐστηρὰ ὀφείλει νὰ ἴναι ἡ κρίσις μας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν συνήχθημεν. Ἀμνερὶς, ἐπιστρέψατε παρὰ τῷ πατρὶ σας, ἀφήσατε ἐλευθέραν τὴν δικαιοσύνην, Ἀμνερὶς, ὑπακούσατε... τὸ ἐπιβάλλω!

Ἡ Φαραωνὶς ἠγέρθη εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ράμφιος τεθοροβηθεῖσα καὶ αὕτη ὡς ἐκ τῆς ἀγγελίας τοῦ θανάτου τοῦ Ἄπιος, δὲν ἐτόλμησε νὰ προφέρῃ πλέον λέξιν, ἐστρεψε μόνον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ραδαμέσ, εἰς ἃν ἦτο ἐζωγραφισμένη ἡ θλίψις καὶ ἐξήλθε τοῦ μέρους ἐκεῖνου μὲ βῆμα, ὅπερ εἶδενε τὴν ταραχὴν τῆς. Μόλις ἀπεμακρύνθη ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ, τὸ δικαστήριον ἐξέδοτο τὴν ἀπόφασιν του. Ὁ Ραδαμέσ καταδικάζετο νὰ ταφῆ ζῶν εἰς τι ὑπόγειον τοῦ μεγάλου τῶν Θεῶν ναοῦ.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος.

[Τέλος]

» Μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὅπως δήποτε θὰ σὰς κτυπήσω.

» Ἐὰν ἐχῆτε γυναῖκα ἐν τῷ πλοίῳ μακρυνάτέ τας, ὁ κομιστῆς τῆς παρουσίας θὰ σὰς βοηθήσῃ.

Ἡμεῖς ἔχομεν μίαν καὶ εὐρίσκειται ἤδη ἐν ἀσφαλείᾳ.

» Ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάτως.

» Ὁ πρόθυμος τῶν διαταγῶν σας δοῦλος.

Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί.

Οἱ δύο ναῦται παρετήρησαν ἀλλήλους, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὴν παραδόξον ταύτην διακήρυξιν.

— Ὡς βλέπετε, κύριοι, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ βαρόνος, εἴμεθα ὑπερρωμένοι νὰ κτυπηθῶμεν. Ἐν τούτοις εἴμεθα εἰς καλλιτέραν ἐκείνων θέσιν, διότι εὐρισκόμεθα ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ. Τί λέγετε;

— Ἐ! ὅ,τι θέλετε, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ· ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σας;

— Νὰ δεχθῶμεν τὸν ἀγῶνα. Ἄλλως τε οὐδὲν θὰ κερδίσωμεν ἀρνυόμενοι, διότι φαίνεται, ὅτι τὸ πλοῖον τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι ταχύτερον τοῦ ἰδικῶν μας.

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε βαρόνε.
— Τὸ πλήρωμα ;
— Ἐγγυῶμαι δι' αὐτούς, εἶναι γενναῖοι ἄνδρες, διάβολ ...

— Οἱ λὰ Βιλλωδαὶ αὐτοὶ ἔχουν δίκαιον, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ διαθέσω καὶ στόλον, δυστυχῶς μὲ εἰδοποίησαν ἀργά. Ἐν τούτοις, ἐάν νικήσωμεν, ἕκαστος τῶν ναυτῶν μας θὰ λάβῃ πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων. Σεῖς δὲ ἐν ἑκατομμύριον ἕκαστος.

Καὶ ὠμίλει ἡσύχως, ὡς νὰ εὕρισκετο ἐν τῷ γραφεῖῳ του !

— Εἴμεθα σύμφωνοι ;

Ὁ ὑποπλοίαρχος προσέκλινεν.

— Εἴσθε γενναῖος ὡς βασιλεὺς ! εἶπεν.

— Οὐδεὶς δισταζει ! ἐκραύγαζεν ὁ Μασσαλιώτης ; οἱ ναῦται εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Ἄ, πλοίαρχε Θωμᾶ ! μοῦ ἐπαίξεις κακὸν παιγνίδι ; ἀλλ' ὑπομονή, κύριε βαρόνε, ὀλίγην ὑπομονήν !

— Ἐτοιμασθῆτε καὶ ταχέως, εἶπε βραχέως ὁ Μάξιμος.

Καὶ συμπύζας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γερύρας.

Ἡ Μαρία ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ὁ ἑραστής τῆς διηθύνθη εὐθὺ πρὸς αὐτήν.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, τῆ εἶπε χαμηλοφώνως. Μὲ ἐπρόδωσας !

Ἐκείνη δὲν ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἶμαι θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν καὶ τῆς Μερσεδές, ἀπήντησε ξηρῶς.

— Καὶ ὅμως σὲ ἠγάπων τόσον !

— Ἐγὼ σὲ ἐμίσησα. Ἄλλ' ἐμίσησα περισσότερο τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, μὲ ἐννοεῖτε ;

— Ναί.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ μυστήριον τῆς διαγωγῆς τῆς νέας γυναικὸς ἀνεπτύχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον τὴν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλύ.

Μὲ ποίαν κωμωδίαν ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως τὸν ἐπαίξε καὶ μὲ πόσην ὑπομονὴν ἐργάσθη ὅπως τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἀδιέξοδον, ὅπου ἴσως θὰ ἔμενον τὰ ὄστα αὐτοῦ !

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ πατὴρ του συνιστῶν αὐτῷ νὰ φεύγῃ τὰς γυναῖκας !

Καὶ ἡ κόρη του; τί ἠθέλην αὕτη ἀπογίνῃ;

— Μοὶ ὁμιλήσατε περὶ τῆς θυγατρὸς μου ; τὴν ἠρώτησε.

— Πράγματι τὴν μετεχειρίσθη ὅπως σύρω εἰς τὴν παγίδα τὸν πατέρα της. Τοῦτο ἔσται πικρότερον δι' ὑμᾶς.

— Ὑπῆρξες πράγματι σκληρά.

— Δὲν ἦτο δικαίωμά μου ;

— Ἡδυνάμην νὰ σὲ κρατήσω πλησίον μου καὶ νὰ σὲ ἐκθέσω εἰς τὰς βολὰς τοῦ συζύγου σου, ὅστις μοὶ ζητεῖ παράδοξον μονομαχίαν. Ἄλλ' εἶσαι γυνὴ καὶ δὲν τὸ θέλω. Θὰ μοὶ κάμῃς μίαν χάριν ;

— Ποίαν ;

— Εἶναι ἐκεῖ ἐκείνη ;

— Ναί.

Ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ σημειωματαρίου του χαρτίον καὶ ἐχάραξεν ἐν μεγίστῃ συγκινήσει ὀλίγας γραμμὰς.

— Ἐὰν φονευθῶ, δὸς τὸ χαρτίον τοῦτο εἰς τὴν θυγατέρα μου, αὐτὴν δὲν ἔχεις ἀφορμὴν νὰ τὴν μισῆς.

— Ὡ ! ὄχι.

— Κρύψε ἀπ' αὐτὴν ὅτι ἐχρησίμωσεν ὡς ὄργανον ὅπως σύρωσι τὸν πατέρα της εἰς τὴν παγίδα. Ὑπαγε.

Ὁ Δαντέκ ἀνέμενε μετὰ βρετανικοῦ φλέγματος.

Περὶ αὐτὸν παρετηρεῖτο ὅλη ἡ ζωηρὰ καὶ πυρετώδης ἐκείνη κίνησις, ἧτις προηγεῖται τῶν μαχῶν.

Λευκοὶ καὶ μαῦροι ἠμιλλῶντο ὡς πρὸς τὸν ζῆλον.

Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Ροζενδάλ τοὺς ἠλέκτριζον. Διότι εἰς τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ζῶμεν, ἡ μάχη δὲν συγκινεῖ ; συγκινεῖ μόνος ὁ χρυσός.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ροζενδάλ πρὸς τὸν Δαντέκ, εὐχαριστήσατε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον λὰ Βιλλωδαὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπιστολῆς του ; οὐδεμίαν ἄλλην ἀπάντησιν ἔχω νὰ τῷ δώσω. Σὰς ἐμπιστευόμεθα τὰς δύο ἐπιθαλάσσας τοῦ πλείου ἀπαγάγετέ τας. Ἐὰν φονευθῶ, τὰς ἀφιερῶ εἰς τὰς φροντίδας σας.

Ὁ ἄποικος ἀπεχαιρέτισεν.

Ὁ Ροζενδάλ ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὴν κρεολὸν καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὠρολογίου του.

— Ὑπαγε ! τὴν διέταξεν.

Ἐκείνη τὸν ἐπλησίασε.

— Δὲν θέλω νὰ σοὶ ὀφείλω οὐδέν, τῷ εἶπεν ; ἄλλως, τὰ πάντα μοὶ εἶναι ἀδιάφορα ἀφοῦτο ἐτελείωσα τὴν ἀποστολήν μου.

— Δὲν τὴν ἐτελείωσας ἔτι.

— Τότε θὰ εἶπῃ τις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄδικος ; ἐνθυμῶ τὸ παρελθόν.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Χαῖρε.

Ἡ κρεολὸς ἐπέβη τῆς λέμβου μετὰ τῆς Βαρβάρας καὶ οἱ ὀκτῶ μαῦροι ἤρξαντο ἐρρωμένως κωπηλατοῦντες, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κρεολὸς μετὰ τῆς μικρᾶς θαλαμηπόλου, ἧτις οὐδὲν ἠννόει ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων, ἐθεώρουν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τὴν προπαρασκευηθῆσεν τῆς μάχης.

Σ'

Τὰ πληρώματα τῶν δύο πλοίων ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ διέτασσε καὶ αἱ διαταγαὶ αὐτοῦ ἐξετελοῦντο ἀκριβῶς καὶ ταχέως ὑπὸ τῶν τριάκοντα ναυτῶν, γαλβανισθέντων ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ βαρόνου.

Δι' αὐτούς ὁ Ροζενδάλ δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο Θεός.

Καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος, φιλόδοξος ὡς εἶπομεν καὶ λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἑκατομμυρίου, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι ἐκράτει εἰς χεῖρας, ἔτρεχε παντοῦ μεταδίδων τοῖς ναύταις τὸ θάρρος του.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεκράτει ἡ ἀναστάσις τῆς πρὸ τῆς μάχης στιγμῆς.

Δύο μόνον ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ ἔμενον ἀργοί, ὁ Ραβού, ὅστις βλέπων ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε χαρκατῆρα τραγικόν, ἤρχισε νὰ λυπῆται τὸν βαρόνον, καὶ ὁ κύρ Ὀνώριος, ὅστις ἐζήτησε μέρος ποῦ νὰ καταφύγῃ ὅπως ἀσφαλίσῃ τὴν ἀμαρτωλὸν κεφαλὴν του.

Ἐπὶ τῆς «Κουβαίδος» ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς γνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου πλοίου, ἐνήργει μετὰ περισκεψέως, βασιζόμενος εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν τέχνην τῶν βρετανῶν του.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰστοῦ ὁ Ροζενδάλ, τὰ δίοπτρα ἔχων ἀνὰ χεῖρας, ἐπεσκόπει τὰς κινήσεις τῆς «Κουβαίδος», κεκηρυγμένης ἤδη ἐχθρᾶς του.

«Κουβαίς», τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε πικρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη του ; πῶς δὲν εἶχε τίποτε ὑποπτευθῆ !

Οὐδεμίαν κίνησιν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὅπερ ἴστατο ἀκίνητον δύο μίλια μικρὰν τοῦ « Ἀλμπατρός », τὴν πρῶμην ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ μόνον ὁ καπνὸς τῆς ἐστίας αὐτοῦ ἐπρόδιδεν ὅτι ἠγρύπνει.

Ὁ βαρόνος παρετήρει τὸ χρονόμετρον του.

Ἐμενον ἀκόμη πέντε λεπτὰ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης.

Ὁ Ραβού ἐπλησίασε τὸν κύριόν του.

— Τί τρέχει λοιπόν, κύριε βαρόνε ; ἠρώτησε.

— Θὰ κτυπηθῶμεν.

— Δικτί ;

— Οἱ λὰ Βιλλωδαὶ φρονοῦσιν ὅτι προσεβλήθησαν ὑπ' ἐμοῦ.

— Ἄλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη τοιαύτη μονομαχία.

— Ἐκαστος ἐκδικεῖ τὰς ὕβρεις, τὰς εἰς αὐτὸν γενομένας, ὅπως φρονῆ καλλίτερον. — Εἴσθε γενναῖος, κύριε βαρόνε.

Γενναῖος ! καὶ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ; ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς λὰ Βιλλωδαί τοῦ νὰ τὸν πολεμήσωσιν ;

Οὐδὲ πρὸς ἠκούετο ἐπὶ τῶν δύο πλοίων.

Ἐν μόνον λεπτὸν τοῖς ἔμενον ἀκόμη.

Αἴφνης φοβερὸς κρότος συνεκλόνησε τὴν θαλαμηγόν.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶδε πρῶτος τὸ σημεῖον τῆς μάχης.

Ἦτο δικαίωμά του.

Τὸ χρονόμετρον τοῦ βαρόνου ἐδείκνυεν ἀκριβῶς τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ.

— Πρόσεχε ! εἶπεν ὁ βαρόνος εἰς τὸν θαλαμηπόλον του.

Καὶ διὰ χεῖρὸς ρωμαλέας τὸν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ πρηνῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐνῶ αὐτὸς ὄρθιος πάντοτε, ἐξήταξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κανονοβολισμοῦ.

Ἡ σφαῖρα, ἀδεξίως διευθυνθεῖσα, μικρὰν βλάβην ἐπροξένησεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ὑποπλοίαρχος αὐτοπροσώπως διηθύνε τὴν βολήν.

Διὰ διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου Θωμᾶ, τὸ πλοῖόν του διηθύνθη ὅπισθεν τοῦ « Ἀλμπατρός », χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ.

Ἐπὶ τῆς γερύρας τῆς «Κουβαίδος» μόνος ὁ πλοίαρχος αὐτῆς ἐφαίνετο κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ τηλέφωνον αὐτοῦ.

Ὁ Μασσαλιώτης ἠννόησε τὰς κινήσεις τῆς «Κουβαίδος» καὶ ὅπως ἀποφύγῃ πάντα κίνδυνον, διηθύνε νέαν βολήν, ἧτις ἔθραυσε τὴν καπνοδόχον τῆς «Κουβαίδος».

— Χαμηλότερα ! χίλιε διάβολε ! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Χαμηλότερα.

Τρυπήσατε τὴν κοιλίαν αὐτῶν, ἄλλως θὰ τὴν πάθωμεν.

Ἡ «Κουβαίς» ἐξηκολούθει βαίνουσα σιωπηλῆ πάντοτε καὶ ἔφθασε πλησίον τῆς θαλαμηγοῦ ἐκ τοῦ μέρους τῆς πρύμνης.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Θωμᾶς.

Τέσσαρες ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ εἰς τὸ αὐτὸ διευθυνθέντες σημεῖον, διέτρησαν τὸν ἔλικα τοῦ «Ἀλμπατρός».

— Τὸ πουλὶ ἔχει τώρα τὸ βόλι στὸ πτερό, εἶπεν ὁ Πιριού, ἐτοιμάζων ἐκ νέου τὸ πυροβόλον του.

Καὶ ἡ «Κουβαίς» ἤρξατο περιστρεφομένη καὶ πλήττουσα ἐπανειλημμένως τὸ «Ἀλμπατρός», οὕτως ὁ μηχανικὸς ὠρμήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκραύγαζεν:

— Ὁ ἔλιξ δὲν ἐργάζεται πλέον, πλοίαρχε.

Ἐπρεπε νὰ ἀνοίξωσι τὰ ἰστία ἦτο ἡ μόνη καταφυγὴ τῶν.

Καταδικωόμενον τὸ «Ἀλμπατρός» ὑφίστατο ἀδιαλείπτως νέας ζημίας· δύο μαῦροι ἔκειντο νεκροὶ πρὸ τοῦ Ροζενδάλ.

Οὗτος ὁμως τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, παρετήρει θαρραλέως καὶ περιέργως τὰ γινόμενα ἀψηφῶν τὸν θάνατον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπληρώθη ἐν τῇ ὠμοπλάτῃ.

Ἡ τακτικὴ τῶν λα Βιλλωδαί ἐθριάμβευεν· ἔπρεπε νὰ περιφρονῇ τις τὸν κίνδυνον διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς παρετήρησεν ἐκ πρώτης κινήσεως, ὅτι ἦτο κύριος τοῦ πεδίου.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ δι' ἐνὸς βλέμματός εἶδε τὸν κίνδυνον!

— Ἐχάθην, κύριε βαρόνε, ἐκραύγασεν.

Ὁ Ροζενδάλ ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ἐν σιγῇ.

Τέσσαρες βολαὶ ἐκ τῆς «Κουβαίδος» ἐπεμφθεῖσαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἤνοιξαν ὀπὴν εὐρείαν εἰς τὰ πλευρὰ τῆς θαλαμηγοῦ ἧτις ἤρξατο βυθιζομένη.

— Τοὺς διορθώσαμε, καπετάνιο μου, εἶπεν ὁ Πιριού· αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ πιοῦν νερὸ μὲ τὸ μεγάλο ποτήρι!

Ὁ κύρ Ὀνώριος οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Αἴφνης κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τῆς θαλαμηγοῦ, κραυγὴ ἐπελπισίας.

— Βυθιζόμεθα!

Τὸ κεχρυσωμένον πτηνόν, τὸ στολίζον τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου, ἐκλινεν ὡς εἰ ἐζήτει νὰ πετάξῃ.

Ἐντὸς μικροῦ, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ κομψὸν πλοῖον ἐκυμαινέτο, δὲν ἐφαίνοντο εἰμὴ ναυαγοὶ προσκεκολλημένοι ἐπὶ τῶν συντριμάτων αὐτοῦ!

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί, μὲ κόμην ἀνώμαλον, ἴστατο ἀπολαμβάνων τὸ θέαμα τῆς ἐκδικήσεώς του.

Ἐν τούτοις αἱ λέμβοι τῆς «Κουβαίδος» ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς διεδέχετο τὸ ἔργον τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἐξ ἄλλου ἡ φαλαίνις ἀποσπασμένη τοῦ Χρυσοῦ Λόφου, ἤρξατο πρὸς αὐτοὺς δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ἑαυτῆς κωπῶν.

Καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Λόφου γυνὴ κλί-

νοῦσα πρὸς τὴν θάλασσαν, παρετήρει τὴν καταστροφὴν δι' ἀπαστράπτοντος βλέμματός.

Ἦτο ἡ Μαρία Εὐαγγελία!

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Θωμᾶς λα Βιλλωδαί, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ὅπως συγκεκινημένου ἐκ τῆς ἀγρίας ἐκείνης πάλης καὶ τῶν μαυρισμένων ὑπὸ τῆς πυρίτιδος ναυτῶν περισυνέλεγον τοὺς ναυαγοὺς τοῦ «Ἀλμπατρός».

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἐποίει θαύματα πρὸς σωτηρίαν τοῦ πληρώματος τῆς θαλαμηγοῦ. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ὡς καὶ ὁ Ραβού διεσώθησαν πρώτοι.

Βυθιζόμενος ὁ Ἰωάννης κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἔσωζε καὶ ἓνα πνιγόμενον.

Ὁ τελευταῖος ὃν ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἦτο λιπόθυμος.

Ρίψας τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸν Ροζενδάλ.

Αὐτός! τὸν ἐκράτει λοιπὸν; ἦτο αἰχμάλωτός του;

Τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς φαλαίνιδος καὶ ἐπιβὰς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ Ραβού, ἀφήκε τὴν διεύθυνσιν τῆς «Κουβαίδος» εἰς τὸν Πιριού.

Ἡ μάχη εἶχε τελειώσει.

Ἐκτὸς τοῦ κύρ Ὀνωρίου, ὅστις ἐγένετο ἄφαντος καὶ τῶν δύο μαῦρων τὸ πλήρωμα ὅλον εἶχε σωθεῖ.

Ἐπὶ τῆς «Κουβαίδος» εἶχον πληγωθεῖ τέσσαρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς βαρέως. Ἄλλ' ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ θριάμβου οὐδὲ ἐπρόσεξαν εἰς τοῦτο.

Ἀπέιχον τότε τρία περίπου μίλια τοῦ Χρυσοῦ Λόφου.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ κύρ Ὀνώριος κρυβεῖς εἰς τὸ μέρος, τὸ καλούμενον ἐν τῇ πλοίῳ «Λάκος τῶν Λεόντων», ἐπνίγη πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐν τούτοις ἡ λέμβος τοῦ Ἄγγλου ἀπήγαγε τοὺς ἐπιβάτας αὐτῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Χρυσοῦν Λόφον, ἔνθα τοὺς ἐξήγαγε φέροντας μεθ' ἑαυτῶν τὸν ἀναισθητον πάντοτε βαρόνον.

Z'

Ὅτε ὁ Ροζενδάλ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, εὐρέθη ἐπὶ μέρους ἀγνώστου ἐν ὀροπεδίῳ βράχου, ἐκ μαρμαροῦ καὶ πορφυρίτου ἐκβρασθέντος ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ὁ πύργος οὗτος τοῦ Βαβέλ ἦτο τόσῳ τεχνικός, ὡς νὰ ἐκτίσθη ὑπὸ χεῖρὸς ἀνθρώπου.

Πρὸ τοῦ ὀροπεδίου ἐκείνου ἠπλοῦτο θέαμα μεγαλοπρεπές.

Σπέρματα ἀγρίων φυτῶν φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐβλάσταναν μετὰ τῶν λίθων πρασινίζοντα τὰ πλευρὰ τοῦ Λόφου.

Ἡ «Κουβαίς» τὰ ἰστία ἔχουσα συνεσταλμένα, ἐφαίνετο μακρόθεν ὡς πτηνὸν μὲ συμμαζευμένα τὰ πτερά.

Πέντε ἄνδρες ἴσταντο περίξ τοῦ βαρόνου. Οἱ τρεῖς λα Βιλλωδαί, ὁ Ραβού καὶ ὁ Ἄγγλος, ὅστις ἐμεινεν ὀρθίος ὡς οὐδέτερος παρατηρητής.

Δύο γυναῖκες ἴσταντο ὀλίγον μακράν.

Ἡ κρεολὸς καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα.

Ἐκ πρώτου βλέμματός ὁ βαρόνος ἠνόησε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν.

Περιεκυκλούτο ὑπὸ ἐχθρῶν, οἵτινες τὸν ἐκράτουν αἰχμάλωτον.

Πρὸς τ' ἀριστερὰ ὄπισθεν μικρῶν χαράδρων, ἐφαίνετο ἡ κατὰ τὸ Ἰταλικὸν ἐκτισμένη στέγη εὐρυχώρου ἐπαύλειος κρυπτομένης ὄπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος δένδρων.

Ὁ Ροζενδάλ οὐδόπως ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

Μόνος, μὲ τὰ ἄτακτα αὐτοῦ ἐνδύματα ἄνευ ὑπηρετῶν καὶ αἰχμάλωτος, διετήρησε τὴν στάσιν αὐτοῦ ὡς μεγάλου ἀρχοντος καὶ εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἡρεμον καὶ ἐπιβλητικὴν, ὡς ἂν ἦτο ἐν τῷ γραφείῳ του, ἔχων περὶ αὐτὸν τοὺς ἀπειραριθμούς ὑπηρετάς του καὶ τοὺς ἐκλιπαροῦντας τὴν εὐνοιάν του μὲ τὸν πῖλον ἀνά χεῖρας. Ἡ ἀλαζονία του τὸν ὑπεβάσταζε.

— Τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησε.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί, ἔζων ἡσυχῶς καὶ ἐντίμως καὶ μὲ κατεστήσατε τὸ κέντρον τῆς εἰρωνείας τῶν γειτόνων μου, πληγώσας ἅμα τὴν καρδίαν μου. Σὲ κρατῶ ἤδη εἰς χεῖράς μου, θὰ σὲ δικάσω καὶ θὰ σὲ καταδικάσω.

— Ἐν τίνι δικαίωμάτι;

— Ἐν τῷ δικαίωμάτι τοῦ ἰσχυρωτέρου.

— Δολοφονήσατέ με, εἶμαι εἰς χεῖράς σας.

— Δὲν εἴμεθα δολοφόνοι, ἀλλὰ δικασταί, ὁ κύριος ἐδῶ, εἶπε δεικνύων τὸν φαλαινοθήραν, θὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ θὰ κρίνῃ ἂν ἔχωμεν δίκαιον.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν θαλαμηπόλον:

— Ἐμπρός, ὠμίλησε! εἶπεν.

Ὁ Ροζενδάλ παρετήρησε συμπαθῶς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ.

— Καὶ σύ; ἠρώτησεν.

— Κύριε βαρόνε, θὰ μάθητε...

— Ἦσο καὶ σύ μετ' αὐτῶν;

Τρέμων ὅλος ὁ θαλαμηπόλος, ἐψιθύρισε.

— Κύριε βαρόνε, καταλαμβάνετε; δὲν ὀνομάζομαι Ραβιέλ, ἀλλὰ Ραβού.

— Ραβού!

— Εἶμαι, ἢ μάλλον ἤμην ὁ σύζυγος τῆς ἀτυχοῦς Γερμανῆς.

Καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Ροζενδάλ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτός!

— Σὰς κατηράσθην χιλιάκις, μοῦ ἐπροξενήσατε πολλὰς θλίψεις, ἡ τύχη ἔφερε νὰ γίνω θαλαμηπόλος σας, ἀλλ' ἀφοῦ σὰς ἐβασάνισα, διότι ἐγὼ ἐκλεψα τὸ παιδίον τῆς Γερμανῆς... τὴν κόρην σας. Οὐδόπως ὁμως ἀνεμίχθην εἰς τὴν δολοφονίαν, ἂν καὶ τὴν ἡγάπων πάντοτε μ' ὅλον τὸ ἐγκληματῆς. Ἐν τούτοις ἠκολούθησα τὸν βίον σας, εἶδον τὰς θλίψεις σας, καὶ ἂν ἦτο εἰς τὰς χεῖράς μου θὰ τὰς θεράπευον, ἀλλ' εἶχον χάσει τὰ ἴχνη τοῦ παιδίου· αὐτὰ εἶναι ἡ μόνη κατηγορία μου.

— Ὑμεῖς, κυρία, εἶπεν ὁ Θωμᾶς λα Βιλλωδαί.

— Ὁ πατήρ μου μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν ἀπέθανε πρὸ ἔτους ἐν Καρδέναις δολοφονηθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροζενδάλ.

— Ὁ μαρκήσιος δ' Ἀρτάν εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα μου, τὸν βαρόνον Ζάμ, ὥστε ἐφήρμοσα ἀπλῶς τὴν τιμωρίαν τοῦ Ταλιόν. Ἐν τούτοις ἡ κατηγορία αὕτη εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἡ Μαρία ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου της τὸ χαρτίον τὸ γραφέν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς του, καὶ θέτουσα τοῦτο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ροζενδάλ:

— Ἀνάγνωσον, εἶπε.

Ὁ Μαξιμος τὸ ἀπώθησε διὰ τῆς χειρὸς του.

— Φόνευσόν με, τῆ εἶπε, πρὸς τί τὰ παρὰ πονα ταῦτα;

— Ἡ μήτηρ μου ἔμεινεν ἄνευ πόρων, ἐξηκολούθησε, διότι ὁ μαρκήσιος ἐδολοφονήθη, ὅπως ἀπογυμνωθῶ ἐγὼ τοῦ μέρους τῆς περιουσίας του, ὅπερ μοὶ προώριζεν ἡ Μερσεδὲς καθυβρίσθη ὑπὸ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν τῆς συνενόχου σου, καὶ μὰς ἠρνήθητε καὶ αὐτὸν τὸν ἄρτον ἐκ τῆς ἀπεραντοῦ περιουσίας τοῦ πατρός μου, διὰ τοῦτο θνήσκουσα ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἐπέβαλε νὰ ἀποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Τί ἡδύναμην νὰ πράξω; ἦσο πολὺ ἰσχυρὸς, κύριε βαρόνε. Μετεχειρίσθη τὸν ὄλον καὶ μοὶ ἐχορήγησας μόνος τὰ ὄπλα πρὸς ἐκδίκησιν. Δι' ἐμέ ἡ ἐκδίκησις αὕτη ἦτο δεινὴ ἀνάγκη, διότι ἄλλως ἐπρωτίμων νὰ σὲ φονεύσω μᾶλλον, παρὰ νὰ προσποιῶμαι ἔρωτα, ὅταν θανάσιμως σὲ ἐμίσων. Ἐμίσων ὅμως ἐτι μᾶλλον τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, τὴν παλακίδα, ἥ τις ἐγένετο συνεργὸς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀδικηθέντος συζύγου της. Αὕτη ἐτιμωρήθη ἤδη καὶ τόσον σκληρῶς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν οἰκτείρω. Ὁ υἱὸς της ἀπέθανεν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐξῆ ἡ περιφρόνησις του θὰ τὴν συνέτριβεν. Ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ ὀμιλήσω, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω, τί σκέπτομαι καὶ τί ὑποπτεύω ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦτον! Ὡς πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ κατεδικάσθη εἰς τὴν μόνωσιν καὶ ἴσως-ἴσως εἰς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότου. ἄλλ' ἡ κόνις τοῦ πατρός μου, πλησίον τῆς ὁποίας θὰ ὑπάγω νὰ διακύνω τὸν βίον μου, θὰ σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς καὶ ἡ μήτηρ μου θὰ εἶπῃ ὅτι αἱ παραγγελίαι της ἐξετελέσθησαν. Ὁ γενναῖος τέλος ἀνὴρ, ὃν ἐθύσασα εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου, θὰ πεισθῆ ὅτι δὲν σὲ ἠγάπων, ἀφοῦ, παρὰ τὰ μεγάλα δῶρά σου καὶ τὸν θερμὸν ἔρωτά σου, σὲ παρέδωκα εἰς τὴν ὀργήν του. Καὶ ὅ,τι θὰ διπλασιάσῃ τὴν μανίαν σου ὡς ἠττηθέντος, εἶναι, ὅτι ἡ κόρη, ἣν ἀνεζήτηεις, εἶναι ἐκεῖ, πλησίον σου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃς. Καὶ τώρα, χεῖρε. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ τύχη σου, ἡμεῖς δὲν θὰ συναντηθῶμεν τοῦ λοιποῦ. Ἀπέρχομαι νὰ κατακλεισθῶ εἰς τὰς γαίαις τῶν Καρδενάς, τὰς γαίαις ἐκεῖνας, εἰς ἃς ἐγεννήθη καὶ τὰς ὁποίας ἰδιοτροπία τῆς τύχης μοὶ ἀπέδωκεν. Ἐὰν δὲ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἰσχύν, ἣν καὶ πρότερον κατείχεις, γνωρίζεις πού θὰ εὐρίσκωμαι καὶ δύνασαι νὰ μὲ δολοφονήσῃς καὶ ἐμέ, ὅπως ἔκαμες διὰ τὸν πατέρα μου ὁ ἀφωσιωμένος εἰς σὲ δαίμων, ὁ ἐντιμος Μορέλ, ἔσεται πάντοτε εἰς τὰς διαταγάς σου!

— Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἔχοντες κατ' ἐμοῦ παρὰ πονα, εἶπεν ὁ Ροζενδάλ;

— Ἐὰν οἱ τεθνεῶτες ὠμίλου, εἶπεν ἡ κρεολὸς μὲ φωνὴν ὑπόκωπον, θὰ εἴμεθα βεβαίως πολυαριθμότεροι.

— Ἄς τελειώσωμεν ἡ κωμῶδια αὕτη διήρκεσε πολὺ.

Ὁ Θωμᾶς λὰ Βιλλωδαὶ συνεβουλεύθη διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἀδελφόν του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν βαρόνον, ἡ κωμῶδια δύναται νὰ μεταβληθῆ εἰς δράμα· ἐδῶ εἴμεθα κατὰ μόνον οὐδεὶς μὰς ἀκούει καὶ ὁ Χρυστοῦς Λόφος ἔσεται ἀξία ἀγχόνη τοιούτου οἰκονομολόγου!

— Ἐκάματε πολὺ κακὰ νὰ πειράξῃτε φιλησυχούς πολίτας, καὶ νὰ προσβάλλητε ὑπέρτερον ἀφωσιωμένον οἷος ἦτον ὁ ἀδελφός μου, ἥδη ἂν συγκατατεθῆ, ἐγὼ θὰ σὲ κρημνίσω ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου τούτου εἰς τὰς ἀύχμηράς ἄκρας τοῦ ὁποίου θὰ κρεμασθῆς, τὰ ὄρνεα θὰ καταφάγωσι τὰς σάρκας σου καὶ τὰ ὀστά σου θὰ διασκορπισθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Τί φρονεῖς, Ἰωάννη; Ὁ κύριος βαρόνος βιάζεται.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἐκινεῖτο· οὗτος ἐφαίνετο ὑπεροπτικώτερος, μ' ὅλας τὰς προσβολὰς τῆς φιλοτιμίας του, ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἵτινες ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ ὡς καννίβαλοι ἐπὶ πτώματος.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν δὲν τοὺς ἤκουε.

Τὸ βλέμμα του ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Βαχαμᾶ.

Νεανίς τις εἶχε πρόδόντου ἐμφανισθῆ ἐκεῖ.

Δύο ἄνδρες καὶ μαύρη γυνὴ τὴν ἠκολούθουν προσπαθοῦντες νὰ τὴν σύρῶσιν ἐκεῖθεν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ λόφου ὁ Ραβού καὶ ὁ Δαντέκ ἐμακρύνθησαν τῶν ἄλλων.

— Κύριε, ἔλεγεν ὁ θαλαμηπόλος, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀφίστητε νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἐκδίκησις αὕτη.

— Διατί;

— Διότι οἱ φίλοι σας θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς αἰωνίας τύψεις συνειδότος προφυλαξατέτους· ἀρκετὰ εἶναι ὅσα μέχρι τοῦδε συνέβησαν, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται νὰ ἐμποδίστητε τὰς περαιτέρω σκληρότητας.

— Πῶς;

— Βλέπετε τὴν νεάνίδα ἐκείνην;

— Κάλλιστα.

— Φέρετέ την ἐδῶ, σὰς ἰκετεύω· τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Ὁ Δαντέκ ἔνευσεν εἰς δύο ἐκ τῶν ἐν τῇ φαλαινίδι μαύρων, οἵτινες ἀνήλθον τὸν βράχον μὲ τὴν εὐκίνησιαν ἀγριαιλοῦρου.

— Ὑπάγετε νὰ φέρητε ἐδῶ τὴν νεάνίδα ἐκείνην καὶ τάχιστα.

— Ἡ λέμβος διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ραβού, ἄς ἀπασχολήσωμεν τοὺς λὰ Βιλλωδαὶ ἕως οὗ ἐπανέλθῃ ἡ λέμβος.

— Ἐννοῶ.

Ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Θωμᾶ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ νῆξεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Ἐλθέ, τῷ εἶπεν.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους·

— Καὶ σεῖς, κύριοι, πρέπει νὰ συσκευθῶμεν.

Ὁ Ἀνδρέας παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην σιωπηλὸς καὶ καταπληκτος.

Ὁ Ἰωάννης τὰς χεῖρας ἔχων ἑσταυρω-

μένας, τὰς ὀφρῦς συνεσπασμέναις καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν νεύοντας, δὲν εἶχε προφέρει λέξιν, μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς Μαρίας Εὐαγγελίας.

Ἠκολούθησαν πάντες τὸν Δαντέκ καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μέρος.

Ὁ Ροζενδάλ, αἰσθανόμενος τὴν ἀδυναμίαν του, δὲν ἐδοκίμασε κἄν ἀντίστασιν, ἥτις ἄλλως τε θὰ ἦτο ματαία.

Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ μαρμαῦρου τοῦ ἐπιστέφοντος τὸν Χρυστοῦν Λόφον, ἀφῆκε τὸ βλέμμα του πλανώμενον ἐπὶ τοῦ ἐκτεινομένου κάτωθεν αὐτοῦ μεγαλοπρεποῦς πανοράματος.

Ὁ Ραβού ἐπλησίασε τὴν κρεολὸν καὶ τῆ ὠμίλει ζωηρῶς. Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐφαίνετο ἐνοῦσα τὰς δεήσεις της πρὸς ἐκείνας τοῦ Ραβού.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀνθίστατο μετ' ἀγρίας ἐνεργείας.

Τὸ ἐμάντευέ τις ἐκ τῆς στάσεώς της, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐμφανίσθη κακίαν καὶ ἐκ τῶν ὠρῶν χειλέων της.

Ἐν τούτοις κατὰ μικρὸν ἐφάνη ὑποχωροῦσα.

Ὁ Ραβού τὴν ἀφῆκε καὶ ἡ Βαρβάρα ἐρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ἡ κρεολὸς τὴν ἀνήγειρε τότε καὶ τὴν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ ἄποιος καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπανήλθον πρὸς τὸν βαρόνον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Δαντέκ, εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἡμεῖς ἀπολαμβάνοντες πλήρους ἐλευθερίας, ἀναγκαζόμεθα πολλάκις νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν αὐτοδικίαν. Οἱ κύριοι οὗτοι ὑπέφερον πολλὰ ἔνεκεν ὕμων, ἀλλ' εὐτυχῶς, φύσει γενναῖοι ὄντες, συγχωροῦν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ Ραβού ὀδηγῶν νεάνίδα λίαν συγκεκινημένην.

— Αὕτη! ἐκραύγασεν ὁ Ἀνδρέας, ἐνῶ ὁ Ραβού ἔφερε τὴν Ἰταλίδα πρὸ τοῦ Ἰωάννου λὰ Βιλλωδαί, ἀναποφασίστου καὶ κυμινόμενου μεταξὺ τοῦ μίσους του καὶ τῆς φυσικῆς γενναιότητος τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἥτις τῷ ἐπέβαλε νὰ μὴ καταδεχθῆ νὰ φωνεῖσθαι ἐχθρὸν συντετριμμένον.

— Γονάτισε, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ραβού, καὶ ζήτησε τὴν χάριν τοῦ πατρός σου.

— Πού εἶναι;

— Ἰδοὺ αὐτός· ἐπρόσθεσεν ὁ θαλαμηπόλος ὠθῶν αὐτὴν εἰς τοῦ πατρός της τὰς ἀγκάλας.

Τότε μόνον ἡ ἀλαζονία τοῦ βαρόνου ὑπεχώρησε καὶ χεῖμαρροι δακρῶν ἐξεφυγοντῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Λησμονῶν τὰ πάντα, παρετήρει τὴν κόρην του. Ἦτο τῶν ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς, τὸ τέκνον του, οὐδ' ἐπετρέπετο ἡ ἐλαχίστη ἀμφισβόλια.

— Θυγάτηρ του! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρέας, θυγάτηρ του!

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μετὰ τινὰ λεπτά.

— Τίποτε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· κύριε βαρόνε, εἴθε ἐλεύθερος.

Ὁ Ἀνδρέας ἐταράχθη.

Ἡ Ροζίτα θυγάτηρ τοῦ πλουσιωτέρου τῶν τραπεζιτῶν! Ἀλλὰ τότε αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τὴν χᾶσῃ!

Καὶ καθήσας ἔριψε τὴν κεφαλὴν με-
ταξὺ τῶν δύο χερῶν του.

Ἐκείνη τὸν ἠνόησε καὶ τρέχουσα πρὸς
αὐτόν :

— Ἄνδρέα ; τῷ εἶπε.

— Δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς τοῦ λοιποῦ ;

— Μὲ κρίνεις κακῶς, προτιμῶ τὴν πενίαν
μετὰ σοῦ ἢ τὸν πλοῦτον μακρὰν σου.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία πλησιάσασα τότε
πρὸς τὸν Ροζενδάλ :

— Εὐλόγει, τῷ εἶπε, τὸν ἄγγελον τοῦ-
τον, ὅστις σοὶ σώζει τὴν ζωὴν.

Καὶ σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν μικρὰν
Βαρβάραν, κατῆλθε τοῦ Λόφου καὶ καθί-
σασα ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἔκλαυσε πικρῶς.

Θ'

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ἀνοίξεως ἣτις ἐπῆλθε
μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, ὁ πύργος τῆς
Ρόχης ἐπεδιορθώθη κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐ-
τοῦ ἀπλόττητα.

Οὐδὲν δροσερώτερον τῶν κληματιτίδων
οἵτινες καλύπτουσι τοὺς τοίχους του, οὐδὲν
ὠραιότερον τῶν κήπων οἵτινες τὸν περιβάλ-
λουσι, μετὰ τῶν δροσερῶν ἀνθέων των, ἄτινα
κρύπτουσι τὰ ἐξαρτήματά του ἀπὸ τὰ
βλέμματα τῶν ξένων καὶ οὐδὲν χλοερότερον
τῶν ἀτραπῶν τῶν κεχαραγμένων ἐν τοῖς
δάσειν αὐτοῦ.

Δὲν τὸν ἀνεγνώριζέ τις.

Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη ἐγένετο ἐντὸς μη-
νῶν τινων μόνον, τόσῳ εἶναι μεγάλη ἡ δύ-
ναμις τοῦ χρυσοῦ !

Καὶ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ δλόκληρον ἀνε-
σκευάσθη καὶ διεκοσμήθη ὑπὸ τεχνιτῶν ἐπι-
τηδείων· μεγάλως δὲ διέφερον ἤδη οἱ θάλα-
μοί του, τοῦ ἄλλοτε ἐρυθροῦ θαλάμου, ὅστις
ἰδέχθη τοὺς βραχυβίους ἔρωτας τοῦ Ἰωάν-
νου λὰ Βιλλωδαὶ καὶ τῆς ὠραίας κρεολοῦ.

Ἄνεμένοντο ἤδη νεόνυμφοι.

Ὁ γάμος τῆς Μαρίας Μαξιμηλιανῆς (δι-
ότι Ροζίτα δὲ ὑφίστατο πλέον) καὶ τοῦ Ἄν-
δρέου, ἐτελέσθη πρὸ δύο μηνῶν, ἐν Παρι-
αίσις.

Ἡ γραῖα μήτηρ λὰ Βιλλωδαὶ καὶ ἡ θεία
Ὁμπερτίνου ἐπεστάτου καὶ ἤδη, ἀλλ' ὡς
ἀπόλυτοι κυρίαὶ τοῦ μέρους, διότι ἡ Ρόχη
ἀνῆκεν εἰς τὴν κυρίαν Ἄνδρέου λὰ Βιλλω-
δαὶ, ἀνεψιὰν τῆς μιᾶς καὶ νύμφην τῆς ἐτέ-
ρας.

Ὁ ἐφημέριος, ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ὁ ἰα-
τρός, ἐπισκόπου καὶ ἤδη διὰ τῶν ἐπὶ τῆς
ρινὸς διοπτρῶν των τὰ πάντα.

Ἡ νύμφη ἦτο κάτοχος καὶ ἄλλων ἀγα-
θῶν.

Ὁ Ἄνδρέας λὰ Βιλλωδαὶ κατῴκει πο-
λυτελεῖς τι μέγαρον, ἐν τῇ παρόδῳ τῆς Μεσ-
σίνης.

Ἡ νεανίς θεωρεῖται ὄρφανή, ἀλλ' ἐν τῷ
στενῷ κύκλῳ τῶν φίλων τοῦ Ροζενδάλ, εἶ-
ναι γνωστὸν ὅτι ἡ πρῶην χορευτρία εἶναι
θυγάτηρ του, προῖον τινὸς τῶν νεανικῶν ἐ-
ρώτων του.

Ἄλλως τε ἡ κυρία Ἄνδρέου τὸν ἐπισκέ-
πεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μέγαρόν του,
ὅπου θεωρεῖται ὡς οὐσα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς καὶ
εἰσέρχεται ὅταν θελήσῃ, ἀνευ διατυπώσεων
παρὰ τῷ βασιλεῖ τούτῳ τῶν ἑκατομμυρίων !

Καὶ ἔρκει νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν μόνον ἡ νέα
γυνὴ καὶ αὕτη πάραυτα θὰ ἐξετελεῖτο.

Ἡμέραν τινὰ π. χ. εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει
οἱ ἀρχαῖοι φίλοι τῆς Σερβίνου, νὰ εἶχον ἰδι-
κὸν τῶν οἰκίμα, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ
κ. Δενίς ἔφερε πρὸς αὐτοὺς ἐντὸς πολυτίμου
δίσκου τοὺς τίτλους οἰκίας ἀγορασθείσης
παρὰ τὸ βουλευτάρτον Μαλζέρμπ, ἐχούσης
καὶ εὐρύχωρον ἐργαστήριον γλύπτου, ὅπως
οἱ νικηθέντες ἔφερον ἄλλοτε, πρὸς τοὺς νι-
κητὰς τὰς κλείς τῆς πολιορκηθείσης καὶ
κατακτηθείσης πόλεως !

Ἄλλοτε, εἶπεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ εἶχεν ἐν-
τὸς τοῦ κήπου τῆς σκιαῶδα, ὅπως κατοική-
σωσι ἐν αὐτῇ, ὁ γέρον Ζαβακὸς καὶ ὁ Ματ-
θαῖος, οἵτινες ἦσαν τόσῳ προσφιλεῖς εἰς αὐ-
τήν, καὶ τῇ ἐπαύριον ὁ κ. Μονχανὲν ἔφερεν
ἐργάτας, ἔσκαψεν ἐπὶ τὴν ἄκραν τοῦ κήπου
καὶ ἔρριψε τὸν θεμέλιον τῆς σκιαῶδος, ἣτις, ἐν-
τὸς ὀλίγου, ἐτελειοποιήθη ὡς ἐκ μαγείας,
καὶ κατέστη ἐνδίαιτημα ἄξιον ποιητοῦ,
μουσικοῦ ἢ καὶ ὄνειροπόλου.

Μίαν ἐσπέραν ἡ κ. Ἄνδρέου εἶπε πρὸς
τὸν βαρόνον, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ
τοῦ Σερβέν, ἡ Μαργαρίτα, τὴν ἔσωσεν ἐκ
μεγίστου κινδύνου, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν
προικίσῃ καὶ τὴν νυμφεύσῃ μετὰ ἑνα πρίγ-
κηπα.

— Εὐρὲ τὸν πρίγκηπα, εἶπε, καὶ δίδω
τὴν προῖκα.

Ὁ πρίγκηψ εὐρέθη. Καὶ εἶναι μὲν ἀλη-
θές ὅτι οὐλὴ διὰ ζῆφους κατενεχθεῖσα ἐν τῷ
προσώπῳ αὐτοῦ τὸν εἶχεν ἀφανίσει. Ἄλλ' ἡ
πτωχὴ κόρη τὸν ἠγάπα μ' ὅλας τὰς φυσι-
κὰς καὶ ἠθικὰς ἀσχημίας του.

Ἄλλως τε ἡ σύζυγος τοῦ Ἄνδρέου εἶναι
τρισευδαίμων.

Ὁ σύζυγός της τὴν λατρεῖ καὶ κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, ἡ λατρεία αὕτη ἔσε-
ται διαρκής.

Καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ γείνη ἄλλως ;

Ἡ Μαρία Μαξιμιλιανῆ εἶναι ξανθή, ἐ-
νοῦσα ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ προτερήματα, πά-
σας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς γοητείας τῆς γυναι-
κός, τῆς ἀληθοῦς γυναικός, τοῦ ἀγγέλου του-
του τῆς γλυκύτητος καὶ τοῦ καθήκοντος, ἣ-
τις εἶναι μὲν σπάνιον εὔρημα, ἀλλ' εἶναι
τόσῳ μέγας θησαυρὸς δι' ὄντινα ἠθελεν
εὐτυχῆσαι νὰ τὸν συναντήσῃ.

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη χαρὰ τοῦ βαρόνου
Ροζενδάλ, ὅστις ἔμεινεν ἄγαμος, ἀφιερῶν
τὴν ἀνυπολόγιστον αὐτοῦ περιουσίαν πρὸς
τὸ ἀγαθοεργεῖν.

Ἄμα ἡ θυγάτηρ του μακρύνεται αὐτοῦ,
μελαναὶ σκέψεις τὸν περικυκλοῦσι.

Ζῆ μεμονωμένος, σπανίως ἐξέρχεται καὶ
μόνον διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ γραφεῖά του, ἀ-
ποσυρόμενος ἐνωρὶς εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐχορήγησε μέγα τι ποσὸν εἰς τὸν κύρ
Σεραφεῖμ, τὸν πολαμήχανον τοῦτον ἐργο-
λάβον, ἐπὶ τῇ ρητῇ συμφωνίᾳ νὰ ἀποσυρθῇ
εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν, παρὰ τὰ
Πυρηναιῖα.

Διατηρεῖ καὶ ἤδη πολλοὺς ὑπαλλήλους,
ἀλλὰ διαφέροντας τῶν πρώτων· οὗτοι εἶναι
ἐπιτετραμμένοι ν' ἀναζητῶσι τοὺς δυστυ-
χεῖς, ὅπως τοὺς ἀνακουφίσασιν.

Ἐκτισεν ἐν εὐαίρῳ θέσει ἄσυλον, πρῶ-

ρισμένον διὰ τοὺς ἀνικάνους, ὅπερ ὠνόμα-
σεν « Ἀπολύτρωσιν ».

Τοῦτο ἐγένετο πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ παρελ-
θόντος.

Ὁ Ραβού μένει παρὰ τῷ κυρίῳ του, ἐν
ἐπαυσε πλέον νὰ μισῇ καὶ ὅστις τὸν ἐσυγ-
χώρησε.

Συχνάκις τὰς νύκτας ἀφυπνίζεται ἐντρο-
μος καὶ κατατρυχόμενος ὑπὸ φοβεροῦ ἐπι-
άλτου ! Τὸ φάσμα τοῦ μαρκησίου ὁ Ἄρτὰν
ἐμφανίζεται εἰς αὐτόν, συχνότερον δὲ τὸ τοῦ
Ρολάνδου, ἐνῷ φωνή τις ψιθυρίζει εἰς τὰ
ᾠτά του : « ἀδελφοκτόνε ! »

Παράδοξος τροπὴ τῶν πραγμάτων, τὸ
πρῶτον αὐτοῦ θῆμα τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν
ἐνθαρρύνει.

Οὐδέποτε εἶπεν εἰς αὐτόν τὴν ἀλήθειαν
ἀλλ' ὁ Ραβού, ἐκ τινων διαφυγουσῶν λέ-
ξεων τὴν ἐμάντευσεν !

Ὁ πλοῖαρχος Καγιὸλ ἀπεσύρθη εἰς τὴν
πατρίδα του. Μετὰ τὸ συμβᾶν τῆς μονο-
μαχίας, ὁ Ροζενδάλ δὲν ἠθέλησε ν' ἀνα-
κτῆσῃ πλέον θαλαμηγόν· ἐπλούτισεν ὅμως
πάντας τοὺς ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ πληρώμα-
τος καὶ ἤδη ὁ πλοῖαρχος ζῆ ἐκ τῶν εἰσο-
δημάτων του, ἀλλὰ συχνάκις ἀτενίζων πρὸς
τὴν μεσόγειον μετὰ λύπης στεναίξει, ἀνα-
μνησκόμενος τὸ « Ἀλμπατρός » καὶ τὴν
« Κουβαῖδα ».

Ὁ κόσμος φθονεῖ τὸν Ροζενδάλ.

Οὐδεὶς γινώσκει τὰ κατ' αὐτόν.

Ἡ κυρία ὁ Ἄρτὰν μόνη γνωρίζει τὰ
πάντα. Ἄλλ' αὕτη ζῆ μεμονωμένη ἐν τῷ
μεγάλῳ της τῆς Βίλ ὁ Ἐβέκ, ἡ ταξειδεύει
ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνίατον θλίψιν της.
Ἄλλως τε δὲ κλίνει πρὸς τὸν τάφον.

Θ' ἀποθάνῃ νέα καταρωμένη τὴν χεῖρα
ἣτις τὴν ἐπληξέ.

I'

Ἡ κατοικία τοῦ μαρκησίου ὁ Ἄρτὰν ἠλ-
λαξε ἐκ νέου κύριον.

Ἡ ὠραία ἐπαυλις ἑκατοικεῖτο ἤδη ὑπὸ
μιᾶς μόνης γυναικὸς νέας καὶ ὠραίας πάν-
τοτε, ἀλλ' εἰς ἄκρον μελαγχολικῆς.

Διὰ τὴν θυγατέρα τῆς Μερσεδὲς ἡ ἐξα-
ψις παρῆλθε καὶ μόνη θλίψις καὶ τύψις
τοῦ συνειδότος κατεῖχον ἤδη τὴν καρδίαν
της.

Σχεδὸν πάντοτε τὰ παραπετάσματα τῶν
παρθύρων ἦσαν καταβιβασμένα· ἐνόμιζε
τις ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκείνῃ, κατῴκουν μόνον
σκιαί.

Σπανίως, ὅταν ἡ νύξ ἐπήρχετο, αἱ δοῦ-
λαι ἐβλεπον μετὰ τῶν ἰνδοκαλάμων ἐν
τοῖς φυλλώμασι τῶν Ταμαρινδῶν, διερχομέ-
νην γυναῖκα εὐλύγιστον καὶ χαρίεσσαν, φέ-
ρουσαν πένθιμον περιβολὴν καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἔχουσαν ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρῶν.

Ἦτο ἡ κυρία αὐτῶν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη, εἶχεν ἀναλάβει πά-
λην, ἀνωτέραν τῶν δυνάμεων της !

Καὶ κατόρθωσε μὲν νὰ θριαμβεύσῃ, ἀλλ'
ὁ θρίαμβος οὗτος τὴν συνέτριψε.

Δὲν εἶχε πλασθεῖ διὰ τὴν πάλην, εἰς ἣν
μόνον τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα τὴν ὑπη-
ρέτει.

Καὶ ἦδη αὐτὴ ἦτο τὸ ἀληθές, τὸ πραγματικὸν θῆμα !

Μόνον σύντροφον ἔχουσα τὴν μικρὰν Βαρβάραν, ἥτις δὲν ἔσπερξε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἐν τῇ θλίψει τῆς, ἐμαραίνετο ὡς ἄνθος οὐτινος ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐξέλειπον.

Ἐν τῇ πλουσίᾳ ἐκείνῃ φυτεία οὐδὲν εἶχε μεταβληθεῖ ἐκτὸς τῶν κυριῶν.

Ὁ ἐφημέριος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ, μὲ τὸ εὐτραφές καὶ γελαστὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

Ἐπεχείρησε ν' ἀνορθώσῃ τὸ θάρρος τῆς οἰκοδοσοποιῆς, ἀλλ' ἀποτυχῶν, παρηγορεῖτο ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης, ἣν πάντοτε εὐρισκεν ἔτοιμον καὶ προσμειδῶσαν αὐτῷ διὰ τῶν ὀρεκτικῶν ἔδεσμάτων τῆς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία δὲν ἐπανεῖδε τοὺς λὰ Βιλλωδαί.

Μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἦλθεν εἰς Ἀθάναν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Καρδένες, ἥτις τῇ ἀνήκεν ἦδη χάρις εἰς τὴν δικθῆκην τοῦ ἀτυχοῦς Ρολάνδου.

Ἄλλὰ ἐλάμβανε κάποτε εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ Βαρβάρα τὴν ἐπληροφόρει περὶ αὐτοῦ, ὡς ἄλλοτε ἐπληροφόρει τὸν Ἰωάννην τὰ κατὰ τὸν βίον τῆς κρεοῦ.

Ἦτο ἡ τελευταία θυσία ἣν προσέφερον εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς κύριον, ἡ πτωχὴ κόρη !

Παρ' αὐτῆς ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Θωμᾶς ἠγόρασαν μεγαλοπρεπεῖς γαίας πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς νήσου 20 λεύγας μακρὰν τῶν Καρδενῶν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ.

Ὅτι ἡ «Ὁρακία Κουβαῖς» ἀνεσκευάσθη καὶ ἐθυμάζετο παρὰ πάντων ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἀθάνας.

Ὁ Περιού τὴν ἐπέβλεπεν.

Οἱ βρετανοὶ τοῦ πληρώματος ἔμενον παρὰ τοῖς λὰ Βιλλωδαί ἐν τῇ φυτείᾳ τούτου !

Ἐγὼ κατεδικάσθ'.

καὶ ἴσα... εἰ...

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμου 12.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν ἀφίσει εἰς αὐτοὺς τὸ μερίδιον τὴν περιουσίας του, ἐλάχιστον τῷ ὄντι ἀπέναντι τῶν ἀγαθῶν δι' ὧν ὁ Ροζενδάλ ἐπλήρου τὴν θυγατέρα του, χωρὶς ἡ περιουσία αὐτοῦ κατ' οὐδὲν νὰ ἐλαττωταί.

Ἡ Βαρβάρα ἐλάμβανε συχνὰ ἐπιστολάς, ἀς ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ.

Ἐν ἔτος διέτρεξεν οὕτως.

Ἐσπεράντινᾳ, ὑπὲρ ποτετεθλιμμένη παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ ἐφημέριου, ὅστις ἐζήτησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἡ Μαρία ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκιαᾶν, ἐνθα ὁ πατήρ αὐτῆς εἶχεν ἐκπνεύσει μετὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ τῶν τῆς Μερσεδές.

Ἡ Βαρβάρα ἦτις τὴν συνώδευσε ἐκεῖ, τὴν ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν.

Ἦτο ὠραία ἐσπέρα, ἐκ τῶν αἰωνίας ἀνοίξεως ἐκείνων ἐσπερῶν, τῆς προνομιούχου ταύτης ζώνης.

Τὰ ἄνθη ἐβαλσαμῶναν τὴν ἀτμόσφαιραν, διαχύνοντα τὸ ἄρωμα τῶν πανταχοῦ, ἐν τοῖς ἐπίλοις, ἐν τοῖς ἐνδύμασιν ἐν τῇ αὐρᾷ.

Τὰ κολίβρια, τὰ ζῶντα ταῦτα ἄνθη, οἱ πετῶντες οὗτοι ἀδάμαντες, ἐπέτων περὶ τὰς κλιματίτιδας.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία κεκλιμένη ἐπὶ διβανίου καὶ ἔχουσα ἐσπαρμένην ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τὴν περικαλλῆ κόμην τῆς, ἔφερε κοιτωνίτην ἐκ γάζης καὶ ἐφαίνετο κοιωμένη, ἐνῶ δὲν ἐκοιμάτο πράγματι.

Ὁνειροπόλει τὸν παρελθόντα βίον τῆς.

Μακρόθεν ἠκούετο τὸ ἔσσμα τῶν μαύρων, τὸ μονότον, ἀλλὰ καὶ τόσῳ χάρειν, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Καθ' ἣν ὥραν τὸ τελευταῖον λυκόφως ἤφρανετο ἐν τῷ ὀρίζοντι, βήματα ἠκούσθησαν τρίζοντα ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Καὶ ὡς ἄλλοτε ἐν Μονσῷ, ἡ γλυκεία φωνὴ αἰωνίως τύψεως ἐψιθύρουν :

— Εἶναι ἐκεῖ !

Ἡ θύρα τῆς σκιαᾶς ἠνεώγη καὶ ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Ἦτο ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἠγέρθη ζαηρῶς.

Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη.

Ἄλλ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ συζύγου τῆς ἔρωτα μόνον καὶ συγγνώμην διέκρινε καὶ ἔρριψθη πρὸ τῶν ποδῶν του.

Οὗτος τὴν ἀνήγειρε μὲ χεῖρα τρέμουσαν καὶ τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἄ ! εἶπεν ἐκείνη ἔκφρων ἐκ χαρᾶς. Θὰ σοὶ ὀφείλω δις τὴν ζωὴν !

Ἡ Βαρβάρα ἐνυμφεῦθη τὸν Θωμᾶν.

Ὁ τραχὺς ναύτης, δὲν ἔκαμε κακὴν ἐκλογὴν.

Ὁ ἐντιμὸς Μορέλ ἀπέθανεν ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ.

Τὸν ἐκήδευσαν μεγαλοπρεπῶς, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθάνας ἐθλίβοντο διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνθρώπου!

Ἡ Ἰουλιανὴ εἶναι λίαν σεβαστὴ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Σινόν.

Ὁ οἶκος Γκερῶ καὶ Βιτάλ εὐπορεῖ ὡς καὶ ὁ τῶν Δελόνγκ καὶ Ρουμπινῶ, εἶναι δὲ ὁ προστάτης τῶν δευτέρας τάξεως ἠθοποιῶν.

Τὸ ἐγκλημα ἡ ἡ ἀρετὴ δὲν τιμωροῦνται καὶ δὲν ἀνταμειβῶνται καταλλήλως ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης.

Τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ !

Ἄλλ' ἐν τίνι ἄρὰ γε πλανήτη ;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΤΗΝΑ ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

Σ. Δ. Συμπληρωθέντος τοῦ μυθιστορήματος ὁ «Βασίλειος Κροῖσος», καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ἡ μεταφράσις ὀφείλεται τῇ κυρίᾳ Κατήνᾳ Καλλιβώκᾳ, ἣς καὶ ἄλλαι μεταφράσεις ἐπιτυχεῖς ἐδημοσιεύθησαν, ἐν αἷς οἱ «Τρεμὸρ» καὶ οἱ «Τελευταῖοι Κερανόδαλ». Ἐπιζόμεν δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ λογία κυρία θὰ κοσμεῖ καὶ δι' ἄλλων ἐπιτυχῶν μεταφράσεων τῆς τῆς στήλας τῶν «Ε. Μυθιστορημάτων».